

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5240/2023-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud, u Zagrebu po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Veljka Đuzela OIB 52875734060 iz Zagreba, Braće Seljan 19, kojeg zastupa punomoćnica Renata Plešnar, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika OTP BANKE d.d., OIB 52508873833, Split, Ulica Domovinskog rata 61, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Žurić i patneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane javne glavne rasprave, 6. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je nišetna točka 6. podtočka F Ugovora o kreditu broj 6121006122 od 04.09.2000. godine sklopljen na iznos od 300.000.00 DEM između tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833 kao Banke s jedne strane i Veljka Đuzela OIB 52875734060 iz Zagreba, Braće Seljan 19, kao korisnika kredita s druge strane, kojim se propisuje: "F/ Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita temeljem Odluke Uprave Kreditora i uz naplatu naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor."

II./ Nalaže se tuženiku OTP BANKa d.d. OIB 52508873833 naknaditi tužitelju tužitelju Veljku Đuzelu (nominativ: Veljko Đuzel) OIB 52875734060 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.440,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 6. listopada 2026.. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

II./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj Veljko Đuzel navodi da je kao korisnik kredita s prednikom tuženika OTP banke d.d. – Štedionicom Sonic d.d. kao kreditorom zaključio 4. rujna 2000. Ugovor o kreditu, kojim mu je kreditor na raspolaganje stavio iznos od 300.000,00 DEM u

kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan zaključenja kredita te da je točkom 6 podtočkom F Ugovora o kreditu ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita temeljem Odluke uprave kreditora i uz naplatu naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor. Tužitelj tvrdi da je ta Odredba ništetna jer da je stavljen u poziciju da je uvjetovan odlukama tuženika i da mora platiti naknadu za prije vremenu otplatu kredita, na koju ne može utjecati, posebno ne na njezinu visinu, za koju se prema spornoj odredbi i ne može zaključiti kako se formira te o čemu ovisi. Tužitelj navodi da o navedenoj odredbi ugovora o kreditu ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale, već su te odredbe bile unaprijed formulirane od strane tuženika te tuženik nije imao utjecaja na njihov sadržaj, a riječ je o odredbama koje prouzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pri čemu u ugovoru uopće nije navedeno u čemu se sastoji predmetna suglasnost kreditora i koji su uvjeti koji moraju biti ispunjeni, a niti u čemu se sastoje troškovi koji će bit obračunati, pa da je stoga predmetna odredba ugovora o kreditu suprotna prisilnim prosipanima i moralu društva, odredbi čl. 143. i 12. ZOO. Tužitelj ističe da u konkretnoj odredbi nije navedeno o kakvoj se naknadi radi, pa zaključuje da je svrha te odredbe ugovora bila pribaviti kreditoru, predniku tuženika, dodatnu zaradu, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja kao i moralu te dobrim poslovnim običajima, pa da je stoga ta odredba ništetna. Tužitelj slijedom izloženog postavlja tuženi zahtjev citiran u izreci ove presude i traži naknadu troška parničnog postupak.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu čini nespornim da je tužitelj kao korisnik kredita sa Štedionicom Sonic d.d. 4. rujna 2000. sklopio ugovor o kreditu, kojim je bilo ugovoreno pravo tužitelja izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita na temelju odluke kreditora i uz naplatu naknade prema odluci kreditora, odnosno da je u tom ugovoru sadržana odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude.

2.1 Tuženik navodi da tužitelj nema pravnog interesa za podnošenje ove tužbe kojim postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev u smislu odredbe čl.187. ZPP, jer da pravnu zaštitu može ostvariti postavljanjem kondernatornog tužbenog zahtjeva, pa stoga tužbu predlaže odbaciti kao nedopuštenu.

2.2 Tuženik ističe prigovor zastare te navodi da utvrđenja iz kolektivne parnice radi zaštite potrošača nisu primjenjiva na ovaj ugovor, jer je tim ugovorom ugovorena primjena valutne klauzule u DEM te je taj ugovor sklopljen 2000. godine, a ta se utvrđenja primjenjuju isključivo na ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji su zaključeni u razdoblju od 1.10.2004. do 31.12.2008.

2.3 Tuženik ukazuje na odredbu čl. 84. ZPP kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, ovako razumljive i uočljive te da je odredbom čl. 81. ZPP propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te ističe da se tužitelj ne može naprosto pozvati na te odredbe bez dokazivanja osnove tužbenog zahtjeva, bez da ukaže na koji način smatra da su u konkretnom slučaju citirane zakonske odredbe povrijeđene te da je na tužitelju teret dokazivanja da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, da je nejasna, teško razumljiva ili uočljiva te da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja nazročila neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik tvrdi da niti jedna od tih pretpostavki ništetnosti nije ispunjena u pogledu odredbe ugovora o kreditu citirane pod točkom I./ ove presude. Navodi nadalje

da propisi koji su bili na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nisu predviđali zabranu ugovaranja tzv. izlazne naknade. Tuženik tvrdi da je odredba čl. 6F ugovora jasno i lako uočljiva odredba, koja je unesena u ugovor o kreditu na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu ugovora. Tuženik navodi da čak i da je njegov prednik Štedionica Sonic d.d. koristio ugovor unaprijed određenog sadržaja, da to nipošto nije značilo da tužitelj na sadržaj odredbi nije imao nikakav utjecaj. Tuženik navodi nadalje da budući da je odredba o tzv. izlaznoj naknadi jasna, uočljiva i razumljiva, da njezinu nedopuštenost odnosno nedopuštenost nije ni moguće utvrđivati. Ističe nadalje da s obzirom na to da je sukladno Odluci iznos naknade za prijevremenu otplatu precizno određen, da je neosnovana tvrdnja tužitelja o tome da je predmetna odredba ugovora neodređena i neodrediva, odnosno suprotna odredbi čl. 1. ZOO. Ugovor je jasno propisano da se naknada određuje sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, koja je vrijedila na dan sklapanja kredita te koja je interni akt tuženika te dostupna svima pa tako i tužitelju.

2.4 Tuženik slijedom svega izloženoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan te potražuje naknadu troška parničnog postupaka.

3. Tužitelj se na navode iz odgovora na tužbu očitovao navodeći da ima pravni interes za podnošenje tužbe jer da odredbom čl. 327. ZOO propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana odredba te ističe da je odredbom čl. 327. ZOO propisano da se pravo na isticanje ne gasi.

4. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika Štedionica Sonic d.d. zaključili 4. rujna 2000. ugovor o kreditu, koji je sadržavao odredbu citiranu pod točkom I./ izreke ove presude, a kojom je između stranaka ugovoreno:

- da tužitelj može prijevremeno otplatiti kredit na temelju Odluke uprave kreditora te
- da je tužitelj kod prijevremene otplate kredita dužan platiti kreditoru tzv. izlaznu naknadu, prema Odluci o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor.

6.1 Između stranaka je sporno ima li tužitelj pravni interes za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva, citiranog pod točkom I./ izreke ove presude.

6.2 Nadalje je sporno je li predmetna odredba ništetna, kao što to tvrdi tužitelj, ili valjana, kao što to tvrdi tuženik.

6.3 Naposljetku je sporno je li nastupila zastara.

7. Nije osnovan prigovor tuženika da tužitelj nema pravni interes za deklaratornu zaštitu koju traži u ovoj parnici. Naime, odredbom čl. 109. st.1. tada važećeg ZOO-a propisano je da se na ništavost može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj je kao stranka ugovora o kreditu zaključenog s prednikom tuženika svakako zainteresirana osoba, pa stoga prigovor nedopuštenosti tužbe nije osnovan.

8. Tužitelj je iskazao da je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupnje kuće u Šestinama, u kojoj je živio sa svojom obitelji i koju je u međuvremenu prodao te da je tuženika izabrao kao kreditora jer da je prednik tuženika bio njegov zakupac, tj. da je djelatnost obavljao u poslovnom prostoru koji mu je tužitelj dao u zakup, kao zakupodavac, no da unatoč takvom poslovnom odnosu kojega je s prednikom tuženika imao, on s istim nije pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, već ga je kod prednika tuženika dočekao unaprijed od strane prednika tuženika sastavljen ugovor o kreditu, koji je sadržavao odredbu koje je predmet ovoga postupka, a da je on (tužitelj) s prednikom tuženika razgovarao isključivo o visini kredita koji mu je bio potreban radi kupnje kuće, u svrhu stambenog zbrinjavanja njegove obitelji. Na temelju sporne odredbe platio je predniku tuženika naknadu za prijevremenu otplatu kredita; no ne sjeća se koliko je ta tzv. izlazna naknada iznosila. Prema daljnjem iskazu tužitelja, sredstva za tu prijevremenu otplatu pribavio je na način da je u istoj štedionici (kod prednika tuženika) podigao novi kredit, kojim je zatvorio ovaj na koji se odnosi predmetni ugovor o kreditu od 4. rujna 2000.

9. Prvenstveno treba reći da se na tužitelja ne primjenjuju odredbe o zaštiti potrošača, jer se Zakon o zaštiti potrošača ne primjenjuje retroaktivno na ugovor o kreditu zaključen 2000. godine. Stoga nisu odlučne odredbe ZZP na koje u odgovoru na tužbu upućuje tuženika, već je valjanost sporne odredbe potrebno ocijeniti prema odredbama tada važećeg Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, u daljnjem tekstu: ZOO).

10. Ovaj sud vjeruje iskazu tužitelja da je prednik tuženika sastavio ugovor o kreditu, jer je to logično, budući da je isti bio štedionica, što znači da je sastavljanje ugovora o kreditu bilo dio djelatnosti kreditora kao trgovačkog društva koje pruža financijske usluge. Ovaj sud ne vjeruje iskazu tužitelja u dijelu da nije imao pregovaračku poziciju u odnosu na kreditora, jer je s kreditorom, osim u odnosu koji je proizlazio iz ovog ugovora, bio i u ugovornom odnosu zakupodavca (tužitelj) i zakupnika (prednik tuženika). Nadalje, čitanjem ugovora utvrđeno je da se tim ugovorom tužitelj kao korisnik kredita obvezao 70% svog ukupnog prometa obavljati preko žiro računa otvorenog kod prednika tuženika, a tužitelj je iskazao da se radilo o prometu koji je tužitelj ostvarivao davanjem poslovnih prostora u zakup. To međutim nije od utjecaja na činjenicu da je odredbom čl. 398. st.2. tada važećeg ZOO propisano da je ništava odredba ugovora kojom se dužnik novčane obveze odriče prava istu ispuniti prije roka, a odredbom čl. 1068. st.2. tada važećeg ZOO da korisnik kredita može vratiti kredit i prije određenog roka za vraćanje, ali je dužan o tome obavijestiti banku. Tuženik ne tvrdi niti dokazuje da se sporna odredba čl. 6.F/ Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno da tužitelj prijevremenu konačnu otplatu kredita može učiniti temeljem Odluke uprave prednika tuženika kao kreditora, ne primjenjuje upravo onako kako glasi (čl. 99. st.1. ZOO), a to je da uprava prednika tuženika može jednostrano odlučiti dopušta li ili odbija prijevremenu otplatu kredita, pa stoga ovaj sud primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a ZPP), jer nema dokaza za suprotno, zaključuje da je između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora ugovoreno da uprava prednika tuženika jednostrano odlučuje o pravu tužitelja kao korisnika kredita prijevremeno vratiti kredit. Takva ugovorna odredba protivna je prisilnom propisu - odredbama čl.398. st.2. u svezi sa čl. 1068. st.2. tada važećeg ZOO, pa je stoga taj dio sporne odredbe čl. 6.F/ Ugovora o kreditu ništetan, na temelju odredbe čl. 103. st.1. u svezi sa čl. 105. st.1. ZOO.

10.1 Nadalje je spornom odredbom ugovora o kreditu ugovoreno da je tužitelj, kao korisnik kredita, kod prijevremene otplate kredita dužan platiti kreditoru tzv. izlaznu

naknadu, prema Odluci o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor. Odredbom čl. 46. st.2. ZOO propisano je da predmet obveze mora biti moguć, dopušten, određen ili odrediv, a odredbom čl. 47. ZOO u svezi s odredbom čl. 105. st.1. ZOO da je ništetna ugovorna odredba kada je predmet obveze neodređen ili neodrediv. Prema odredbi čl. 50. st.1. ZOO, predmet obveze je odrediv ako sadržava podatke pomoću kojih se može odrediti ili ako su stranke njegovo određivanje prepustile trećoj osobi. Međutim, tužitelj tvrdi, a što tuženik ne osporava, da je Odluka o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor, na koju upućuje odredba čl. 6 F/ Ugovora o kreditu, odluka prednika tuženika, a ne treće osobe. Stoga je predmet obveze, tj. visina tzv. izlazne naknade – naknade za prijevremenu otplatu kredita za tužitelja kao korisnika kredita neodređena i neodrediva te je takva ugovorna odredba ništetna, na temelju odredbe čl. 47. ZOO u svezi s odredbom čl. 105. st.1. ZOO. Nadalje, treba istaknuti da samo upućivanje na Odluku o tarifi nije automatski razlog ništetnosti, već je odlučno to što tuženik ne tvrdi niti dokazuje da je pri sklapanju ugovora postojala određena dostupna Odluka o tarifi naknada za usluge koje obavlja kreditor, sadržaj koje je tužitelj bio poznat i na koju je tužitelj prilikom zaključenja ugovora o kreditu pristao. Naime, odredbama čl. 142. st.2 i 3. ZOO uređena je objava općih uvjeta na uobičajeni način i obvezivanje druge ugovorne strane tim općim uvjetima ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora, a odredbom čl. 143. st.1. ZOO propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta protivne svrsi ugovora ili dobrim poslovnim običajima, čak i kad ih je odobrilo nadležno tijelo.

10.2 Slijedom svega izloženoga, sporna odredba čl. 6. F/ ugovora o kreditu od 4. rujna 2000., kojom je ugovoreno da pravo tužitelja prijevremeno otplatiti kredit ovisi o jednostranoj odluci tuženika, kao i obveza tužitelja platiti tzv. izlaznu naknadu u neodređenom i neodredivom iznosu, ništetna je, kao protivna gore citiranim kogentnim odredbama ZOO, te nadalje jer je protivna načelu savjesnosti i poštenja (čl. 12. ZOO), budući da su njome povrijeđeni kako načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, tako i dobri poslovni običaji. Stoga je odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

11. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena sporne odredbe Ugovora o kreditu citirane pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO.

12. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP, prema vrijednosti predmeta spora određenoj na ročištu 23. 02.2024. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćnici odvjetnici, i to za sastavljanje tužbe 100 bodova prema Tbr. 7/1 OT te za sastavljanje podneska od 09.11.2023.- 100 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištima 23.02.2024. i 20.08.2026. po 100 bodova prema Tbr. 9/1 OT, što iznosi ukupno 400 bodova, odnosno 800,00 EUR te uvećano za PDV 1.000,00 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudskih pristojbi

na tužbu u iznosu od 220,00 EUR i na presudu u iznosu od 220,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom II./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu od ukupno 1.440,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

13. Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 6. listopada 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun., uz nalog za plaćanje pristojbe na tužbu u iznosu od 200,00 EUR te na presudu u iznosu od 220,00 EUR
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-305ea**

Kontrolni broj: **0a7ad-0c27b-8f7d4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.